ఉప్పెనగాలి

సిరులొలికే చిన్నారి మనసులోని మాటల మూట – నెలకొక్కటి..!

"సిరీ, ఇంక లేమ్మా టైం అవుతుంది" ఎక్కడినించో అమ్మ గొంతు వినబడుతుంటే కొంచెం కొంచెంగా మెలకువ వస్తున్నట్లు అనిపిస్తోంది..

కాలికి చల్లగాలి తగలటంతో ఒళ్ళంతా ఒక్కసారి ఝల్లంది.. వెంటనే దుప్పటి సరిగ్గా లాక్కుని ఇంకాస్త ముడుచుకుని పడుకున్నా..

"ఇందాకేగా నేను పడుకుంది.. అప్పుడే అమ్మ లేవమంటుందేమిటీ!? .. ఇది కలేలే' అనుకుని హాయిగా నిద్రలోకి వెళ్ళిపోబోతున్నా..

"ఎన్ని సార్లు చెప్పాలి నిద్ర లేవమనీ!" ఈ సారి చాలా దగ్గరగా వినిపిస్తే ఠక్కున కళ్ళు తెరిచి చూశా.. చుట్టూ తెల్లని వెలుతురు.. 'అయ్యో, అప్పుడే పొద్దున్నె పోయిందే' అనుకుంటూ "అమ్మా, ఇంకొంచెంసేపు పడుకుంటానమ్మా" బ్రతిమాలుతున్నట్లు అడిగాను..

అమ్మ మాత్రం "లేదు తల్లీ ఇప్పటికే లేట్ అయింది.. చూడు నీకంటే చిన్నాడైనా వాడు అప్పుడే లేచి, పళ్ళు కూడా తోముకుని పాలు తాగుతున్నాడు!"

అంటూ పొద్దున్నే నానీగాడిని పొగడటం మొదలుపెట్టింది.. అంతే! నానీ మీద ఎంత కోపం వచ్చిందో.. 'అస్సలు వీడిని ఇంత తొందరగా లేవమని ఎవరు చెప్పారు!' అనుకుంటూ లేచి నా దుప్పటి మడతపెట్టడం మొదలు పెట్టాను..

అలానే నెమ్మదిగా తయారయ్యి స్కూల్ కి బయలుదేరాను.. రిక్షాలో వెళుతుంటే ఎగ్జిబిషన్‌గ్రౌండ్స్ దగ్గరకి రాగానే అనుకోకుండా అక్కడ ఉండే గుడారాల వైపు చూశాను.. ఇవాళ ఏంటో అక్కడంతా హడావిడిగా ఉంది.. వాళ్ళ బట్టలు, సామానులు అనుకుంటా మూటలు, గోనెసంచులలో ఒకచోట పెద్ద కుప్పలా ఉన్నాయి.. 'ఏం చేస్తున్నారో వీళ్ళు!!' అని సాంబయ్యని అడిగాను.. సాంబయ్య తలతిప్పి అటువైపు చూడకుండానే రిక్షా తొక్కుతూ చెప్పాడు, "వినాయకచవితి అయిపోయింది కదా పాపా.. పని కోసం ఇంకో ఊరికి వెళ్తున్నారు"..

'అవునా' అనేసి ఊరుకున్నా కానీ కాస్త దిగులుగా అనిపించింది.. వినాయకచవితికి రెండు నెలల ముందు అనుకుంటా ఒకరోజు స్కూల్ కెళుతుంటే హఠాత్తుగా గుడ్డలతో వేసిన చిన్న చిన్న గుడారాల్లాంటి ఇళ్ళు కనిపించాయి.. అద్దాలు కుట్టిన బట్టలు వేసుకుని, పూసల దండలు వేసుకుని ఉన్న ఆడవాళ్ళని చూస్తే వేరే దేశం నించి వచ్చినట్లు అనిపించింది. సాంబయ్యే చెప్పాడు వీళ్ళు వినాయకుని బొమ్మలు చేసి అమ్ముతారని.. నేను ఇంట్లో పూజలో పెట్టుకునే గణపయ్య బొమ్మలనుకుని అమ్మతో చెప్పా ఈసారి కొత్తవాళ్ళు చేసే బొమ్మలు కొందామని..

అమ్మ 'చూద్దాం లేవే' అంది.. కానీ తర్వాత చూస్తే వాళ్ళు చేసేవి బోల్డంత పెద్ద విగ్రహాలు!! అవి వీధుల్లో వేసే పందిళ్ళలో పూజలోకంట!!

ముందు అదేదో పిండితో తెల్ల గణపయ్యని చేసారు.. తర్వాత చక్కగా రంగులు వేసి వరుసగా పెట్టారు.. పెద్దవాళ్ళతో పాటు చిన్నపిల్లలు కూడా బల్లల మీద నిలబడి రంగులు వేసేవాళ్ళు..

అలా పండగ వెళ్ళేవరకూ రోజూ వాళ్ళని, వాళ్ళు చేసే గణపయ్యలని చూడటం బావుండేది.. అయ్యో ఇప్పుడు వెళ్ళిపోతే బోసిగా ఉంటుందేమో.. సాయంత్రం ఇంటికొచ్చేప్పుడు చూస్తే ఒక్కటి తప్ప మిగతా గుడారాలన్నీ మాయమయ్యాయి!! 'ఇంత తొందరగా ఎలా పీకేశారో.. ఈ ఒక్క గుడారం ఎందుకు వుండిపోయిందో' అనుకున్నా..

ఇంకోరోజు చూస్తే గుడారం దగ్గర నా అంతే ఉన్న ఒకమ్మాయి అటూ ఇటూ పరిగెడుతూ ఉంది.. వాళ్ళ అమ్మ అనుకుంటా ఒకావిడ బయట వంట చేస్తోంది.. తర్వాత ఇంకోరోజు బయట నులక మంచం మీద ఇంకా నిద్రపోతోంది.. ఒకసారి ఏవో చిన్న చిన్న బొమ్మలు పెట్టుకుని ఆడుకుంటోంది.. ఆ రోజు రాత్రి అమ్మానాన్నతో చెప్పాను ఆ అమ్మాయి గురించి.. "ఎంత హాయి అమ్మాయికి.. నాలా పొద్దున్నే లేవక్కర్లేదు.. రోజూ స్కూల్ కి వెళ్ళక్కర్లేదు.. ప్రతినెలా పరీక్షల కోసం కష్టపడి చదవక్కర్లేదు.. అదేపనిగా ఆడుకోవచ్చు" అని.. ఇద్దరూ ఒకేసారి గట్టిగా నవ్వేసి "చాల్లే ఇంక చదువుకో యూనిట్ టెస్ట్‌లు దగ్గరకి వస్తున్నాయి" అన్నారు..

'ఈపాటికి అమ్మాయి చక్కగా వాళ్ళ నాన్నతో కథలు చెప్పించుకుంటుందేమో' అనుకుంటూ నీరసంగా పుస్తకాల బాగ్ తీశాను..

"ఇవాళ మన కోస్తా ప్రాంతానికంతా తుఫాను హెచ్చరిక జారీ చేశారండీ" పొదున్నే పాలు తాగుతూ అమ్మ నాన్నతో చెబుతుంటే విన్నా..

'తుఫానంటే పెద్ద వర్షమే కదమ్మా?' అప్పుడెప్పుడో రేఖ చెప్పింది గుర్తుకొచ్చి అమ్మని అడిగా.. "అవును.. కానీ వర్షం తోపాటు ఈదురుగాలులు కూడా వీస్తాయి" అని అంటుంటే నాన్న పక్కనించి అడిగారు "మరి స్కూల్సు గురించి ఏమీ చెప్పలేదా?"...

"లేదండీ.. తుఫాను ఇవాళ రాత్రికెప్పుడో తీరం దాటుతుందంట.. బహుశా రేపు సెలవు ఇస్తారేమో" అంది అమ్మ..

సెలవు అన్నమాట చెవిన పడగానే నాకు నానీకి తెగ హుషారు వచ్చి స్కూల్‌కి గబగబా రెడీ అయిపోయాం .. 'రేపు సెలవు ' అని మా టీచర్ చెబుతున్నట్టు ఊహించుకుంటేనే భలే సంతోషంగా అనిపించింది.. కానీ ఆ రోజు మధ్యాహ్నానికే మమ్మల్ని పంపేసారు.. సాంబయ్యకు తెలీదు గా అందుకే నేను, నానీ కలిసి నడుచుకుంటూ వచ్చేశాము ఇంటికి.. మేమెళ్ళిన కాసేపటికి అమ్మ, ఎప్పుడూ వచ్చే టైం కంటే ముందుగానే నాన్న కూడా వచ్చేశారు.. అందరూ అలా తొందరగా ఇంటికి వచ్చేయడం .. రేపు స్కూల్ లేకపోవటంతో నాకు భలే బావుంది.. అమ్మ పకోడీలు చేయడం మొదలుపెట్టింది..

పకోడీల ప్లేట్ ఇస్తూ అమ్మ నాన్నతో "గాలి అప్పుడే బాగా వీస్తోంది.. రాత్రికెప్పుడో రావచ్చు అన్నారు కానీ అంతకుముందే తుఫాను మొదలవ్వచ్చు" అంది.. అలానే బయట నీళ్ళ పంపు దగ్గర బకెట్లు, తొట్టి మీద పెట్టే రేకుమూత లాంటి వస్తువులన్నీ ఇంట్లోకి తేవటం మొదలుపెట్టింది..

"ఇవన్నీ ఎందుకమ్మా లోపల పెడుతున్నావు" నానీ అడుగుతున్నాడు..

"గాలికి దొర్లిపోకుండా, ఎగిరిపోకుండా రా" అని అమ్మ అంటుంటే మధ్యలో వాడు "మరి మెట్ల కింద పెట్టిన నా క్రికెట్ బాట్ కూడా ఎగిరిపోతుందా?" అని కొంచెం భయంగా అడిగాడు.. "బాట్ ఏంట్రా ఈ గాలికి పెంకుటిళ్ళ పైకప్పులు, గుడిశెలు, పెద్ద పెద్ద చెట్ల లాంటివే తట్టుకోలేవు" అమ్మ చెబుతుంటే పకోడీలోంచి జాగ్రత్తగా పచ్చిమిరపకాయ తీస్తున్న నాకు ఎగ్జిబిషన్‌గ్రౌండ్స్ లో ఉన్న ఒకేఒక్క గుడారం గుర్తొచ్చింది.. 'అమ్మో! అయితే వాళ్ళ ఇల్లు గాలికి ఎగిరిపోతుందేమో' అనుకుంటుంటేనే చాలా భయం వేసింది.. నాన్నని అడిగితే "అవునమ్మా అలాంటివి అసలు ఆగవు" అన్నారు..

వెంటనే నేను "పాపం వాళ్ళకి ఇల్లు లేకపోతే వర్షం పడుతుంటే ఎక్కడ ఉంటారు నాన్నా?? మన ఇంటికి తీసుకొద్దామా పోనీ" అన్నాను..

ఎక్కడో ఉన్నదల్లా అమ్మ నా ముందుకొచ్చి "ఏంటీ?" అనడిగింది.. నాన్నతో చెప్పిందే మళ్ళీ చెప్పాను.. "బయట చూశావా మబ్బులు ఎలా కమ్ముకున్నాయో.. గాలి ఎలా వీస్తుందో..

ఇలాంటప్పుడు ఎవరు బయటకెళ్ళరు.. అయినా వాళ్ళు ఈపాటికే ఎక్కడికో ఒకచోటికి వెళ్ళి ఉంటారులే" అనేసింది..

"వాళ్ళకి రేడియో లేదుగామ్మా.. తుఫాను అని ఎలా తెలుస్తుంది? వాళ్ళ చుట్టాలందరూ వేరే ఊరికి ఎప్పుడో వెళ్ళిపోయారుగా, ఇంకెవరి దగ్గరికి వెళ్తారు? నా అంత పాప ఉంది వాళ్ళకి.. తనకి కూడా నాకులా భయం వేస్తుందేమో?" దిగులుగా చెబుతుంటే అమ్మ నాన్న నా వంకే అలా చూస్తుండిపోయారు..

నాన్న వెంటనే "నేవెళ్ళి వాళ్ళు ఉన్నారో లేదో చూసొస్తా" అని గొడుగు తీసుకెళుతుంటే అమ్మ "జాగ్రత్తండి" అంటూ గుమ్మం వరకూ వెళ్ళింది..

నాన్న తలుపు తీయగానే గాలి చాలా వేగంగా లోపలికి తోసుకొచ్చి పకోడీల ప్లేట్ పక్కనే ఉన్న మంచినీళ్ళ గ్లాస్ ఒరిగిపోయింది..

నాకు ఒక్కసారే చాలా భయం వేసి అమ్మని గట్టిగా పట్టుకున్నా.. ముగ్గురం నాన్న కోసం చూస్తూ కొవ్వొత్తులు, అగ్గిపెట్టె, టార్చ్‌లైట్ లాంటివన్నీ దగ్గరగా పెట్టుకున్నాము.. ఇంతలో నాన్న గుడారంలో ఉండేవాళ్ళని తీసుకొచ్చారు.. అమ్మాయి, వాళ్ళ అమ్మా నాన్న అనుకుంటా ముగ్గురు వచ్చారు.. అమ్మ వాళ్ళని వసారా పక్కనే ఉన్న మెట్లగదిలో కూర్చోమని చెప్పి వస్తుంటే నాన్న చెప్పారు "వీళ్ళు మన సిరి అన్నట్లే అక్కడే ఉన్నారు.. మన భాష సరిగ్గా రాదు.. తుఫాను, మన ఇంటికి రమ్మని చెప్పటం కష్టమైంది నాకు.. వాళ్ళతోపాటు వాళ్ళ సామానులు కూడా తెచ్చుకోమన్నాను.. ఏవో 2,3 మూటలు తెచ్చారు"..

అమ్మ ఒక గిన్నెలో పకోడీలు వేసి వాళ్ళకి ఇచ్చి రమ్మంది.. వాళ్ళ దగ్గరికి వెళ్తే ఆ అమ్మాయి నా వంకే చూస్తోంది.. నేను నవ్వాను.. తను వాళ్ళ అమ్మ వైపు చూసి ఇంకాస్త ముడుచుకుని కూర్చుంది.. 'పాపం ఇంకా భయం వేస్తుందేమో' అనుకుంటూ వచ్చేశాను..

రాత్రి అమ్మ వాళ్ళకి అన్నం పెట్టి ఏదో మాట్లాడి వచ్చి నాన్నతో చెబుతోంది.. "వాళ్ళు హిందీ ఏదో యాసలో మాట్లాడుతున్నారు.. ఆమెకి తెలుగు కొంచెం అర్థం అవుతుంది.. అతనికి అస్సలు రాదంట.. వీళ్ళ తండా వాళ్ళు వెళ్ళేటప్పుడు ఇతనికి బాగా సుస్తీ చేసి వెళ్ళలేక ఆగిపోయారంట.. ఇప్పుడు వెళ్దామంటే ప్రయాణ ఖర్చులకి అస్సలు డబ్బుల్లేవంట.. భాష రాకపోవటంతో ఎవరూ ఏ పని ఇవ్వటం లేదంట..రోజూ తిండికి కూడా గడవటం లేదంట.. ఈ మధ్య పోలీసు వాళ్ళొచ్చి అక్కడనించి వెళ్ళిపొమ్మంటున్నారంట".. అదంతా వింటుంటే ' 'అయితే ఆ అమ్మాయి సరిగ్గా అన్నం కూడా తినటం లేదా! తర్వాత ఇల్లు కూడా ఉండదా?" బాగా జాలేసింది..

'కానీ ఎందుకలా?' ఏదో అడగాలని నాన్న దగ్గరికి వెళ్ళా..

"నాన్నా, వాళ్ళు నీలా, అమ్మలా ఉద్యోగం ఎందుకు చేయరు?" అంటున్న నా వంక చూసి అమ్మ చిన్నగా నవ్వుతూ "వాళ్ళకి ఉద్యోగాలు ఎవరిస్తారే!" అంది..

"ఏం ? ఎందుకివ్వరు?" నాకేమీ అర్థం కాలా.. "వాళ్ళకేమి చదువు ఉందని ఉద్యోగాలు ఇస్తారు" అంటున్నా అమ్మని ఆపుతూ నాన్న "సిరి తల్లీ ఉద్యోగం రావాలంటే చదువుకోవాలి.. డిగ్రీ తెచ్చుకోవాలి.."

"మరిప్పుడు చదువుకుని డిగ్రీ తెచ్చుకోవచ్చుగా?" నేనంటే,

అమ్మ "లేదమ్మా డిగ్రీ రావడానికి కొన్ని సంవత్సరాలు కష్టపడాలి.. అసలు ఒక్క ఉద్యోగానికే కాదు ఏదన్నా వ్యాపారం లాంటి పనులు చేయాలన్నా ఎన్నో విషయాలు తెలిసి ఉండాలి.. అంటే చదువుకుని ఉండాలి"..

వెంటనే నేను "చదువుకుంటే రోజూ తినడానికి అన్నం , ఇంక మన ఇల్లు లాంటిది వుంటాయా" అని నేనడుగుతుంటే నాన్న దగ్గరికి తీసుకుని "ఇవే కాదమ్మా మంచి బట్టలు కొనుక్కోవచ్చు.. నీకిష్టమైన సైకిలు కొనుక్కోవచ్చు.. మంచి మంచి ఊర్లు చూడొచ్చు.. ఇలా ఇంకా ఎన్నో చేయచ్చు.. నువ్వు కానీ తమ్ముడు కానీ ఎంత బాగా చదివితే అంత మంచి సౌకర్యాలు వస్తాయి" అని చెప్పారు..

' గుడారం లోని అమ్మాయి పొద్దున్నే లేవక్కర్లేదు.. పరీక్షల కోసం చదవక్కర్లేదు అని బాధపడేదాన్ని.. ఇప్పుడు తెల్సింది అమ్మాయికి పాపం తినడానికి అన్నం కూడా లేదని.. నాకలా ఉండాటం అస్సలు ఇష్టం లేదు.. అమ్మా నాన్నా చెప్పింది విని

చక్కగా చదువుకుంటా..' అనుకుంటూ నానీని పిల్చాను 'స్పెల్లింగ్ గేం' ఆడదాం రా ' అని..

మరుసటిరోజు పుస్తకాల బాగ్ క్లీన్ చేసుకుంటుంటే నాన్న గొంతు వినిపించింది.. "వాళ్ళకి టికెట్లు కొనిద్దాము, వాళ్ళ తండాకి వెళ్ళేందుకు"..

" ఊరేదో సరిగ్గా కనుక్కోండి" అమ్మ అంటోంది..!

ఇంతకీ నేనెవరంటే...

అందరికీ నమస్కారం .. మరేమో నా పేరు సిరి, థర్డ్ క్లాస్ 'బి 'సెక్షన్. ఇంకానేమో.. నాకు ఒక తమ్ముడు, నాని. వాడు సెకండ్ క్లాస్ 'బి 'సెక్షన్. అమ్మ పేరు లక్ష్మి, స్కూల్లో టీచర్ . కానీ మేము చదివే స్కూల్లో కాదు..

నాన్న పేరు రాజేంద్ర, పోస్ట్ ఆఫీసులో పని చేస్తారు. అమ్మానాన్నలకి నేనూ నానీ అంటే చాలా ఇష్టం. 'సిరి తల్లీ ' 'నాని బంగారూ ' అని ఎప్పుడూ మా చుట్టూనే ఉంటారు..కానీ హోం వర్క్ సరిగ్గా చేయకపోయినా, పరీక్షల్లో మంచి మార్కులు రాకపోయినా నాన్నకి నచ్చదు.. అలానే, ఇంట్లో వస్తువులు ఎక్కడివక్కడ పెట్టకపోయినా, డబ్బులు వృధా చేసినా అమ్మకి కోపం .. వాళ్ళకి ఇష్టం లేని పనులు చేయడం మాకూ ఇష్టం ఉండదు. నేనెక్కువ మాట్లాడతానని అమ్మ ఎప్పుడూ ముద్దుగా విసుక్కుంటుంది. అమ్మానాన్నకి పని ఉండి వాళ్ళతో మాట్లాడటానికి కుదరనప్పుడల్లా ఇలా వచ్చి ప్రతినెలా మీతో కబుర్లు చెప్తానేం ! సరేనా? అమ్మో..స్కూలు టైమౌతోంది..బై..

విజయవాడలో పుట్టి పెరిగిన నిషిగంధ గత 8 సంవత్సరాలుగా మయామి ఫ్లోరిడాలో ఉంటున్నారు. పుస్తక పఠనం, పాటలు వినడం, స్నేహితులతో కబుర్లుచెప్పడం వీరి అభిరుచులు. మనసును కదిలించిన భావాలను కవితల రూపంలో వ్యక్తపరచటం వీరి అలవాటు .